

Κυριακή 24 Ιουνίου 2018

Δ΄ Κυριακή Ματθαίου, Γενέσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Λκ. 1, 1 – 25, 57 – 68, 76, 80.

«...οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον» (Λκ. 1, 7).

Ἐνα ζευγάρι παρουσιάζεται σήμερα μπροστά μας μέ ὄλα τά χαρακτηριστικά τοῦ σωστοῦ γάμου, τοῦ ἄμεμπτου ἠθους καί τῆς ἰδανικῆς ἀγάπης. Ἐνα ζευγάρι πού συμπορεύθηκε γιά πολλές δεκαετίες μέ τή θαλπωρή τῆς ὁμορφῆς συζυγίας. Προσευχητικά, ταπεινά καί μέ ὑπομονή σήκωσαν τόν ἴδιο ζυγό οἱ δύο εὐλογημένοι σύζυγοι, ὁ Ζαχαρίας καί ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ μέγας ζυγός, τό τεράστιο βᾶρος πού μοιράστηκαν ἦταν ὁ ὄνειδισμός τῆς ἀτεκνίας.

Ἡ ἀτεκνία ἦταν ντροπή γιά τούς ἀνθρώπους ἐκείνης τῆς κοινωνίας, διότι γιά τό ἄτεκνο ζευγάρι δέν ὑπῆρχε ἡ πιθανότητα νά γίνει πρόγονος τοῦ Μεσσία. Οἱ ἄνθρωποι περίμεναν μέ ἀγωνία τήν ἔλευση ἑνός Μεσσία πού θά ἔφερνε τή λύτρωση. Αὐτός ὁ Μέγας Ἀναμενόμενος θά ἦταν ὁ καρπός μιᾶς γενιᾶς ἀπό πολλούς προγόνους, ὁ ὠραιότερος καρπός ἑνός γενεαλογικοῦ δέντρου. Τά

ἄτεκνα ζευγάρια, λοιπόν, γνώριζαν πώς τό δικό τους γενεαλογικό δέντρο ἔμενε ἄκαρπο στά δικά τους πρόσωπα. Ἡ δική τους ἀτεκνία ἦταν ἡ αἰτία νά μή γίνουν ποτέ συγγενεῖς τοῦ Μεσσία οὔτε οἱ ἴδιοι οὔτε ὅλοι οἱ προηγούμενοι συγγενεῖς καί πρόγονοι.

Ἡ ἀτεκνία, ὅμως, μετά τήν ἔλευση τοῦ Ἰησοῦ ἔχασε τό ντροπιαστικό της χαρακτήρα καί παρέμεινε ἀπλῶς ὡς ἓνας πειρασμός καί μία στενοχώρια γιά τά ζευγάρια πού θέλουν νά μοιράσουν τήν ἀγάπη στά παιδιά τους καί δέν μποροῦν νά τό καταφέρουν. Δέν εἶναι ὅμως ἓνα σοβαρό θέμα, διότι ὁ σκοπός τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι νά κάνει παιδιά. Οὔτε ὁ σκοπός τοῦ γάμου εἶναι νά γεννιοῦνται παιδιά. Τά παιδιά εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης καί ὄχι σκοπός τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη πού ἔχει σκοπούς δέν εἶναι ἀγάπη, εἶναι καιροσκοπισμός.

Τά παιδιά εἶναι μία παροχή τοῦ Θεοῦ, ἓνα δικό Του χάρισμα, πού δίνεται σέ ὅσα ζευγάρια κρίνει Ἐκεῖνος ὅτι πρέπει νά τό ἔχουν. Αὐτή ἡ παροχή τοῦ Θεοῦ δέν δίνεται οὔτε ὡς κάποιο βραβεῖο οὔτε ὡς κάποιο ἐργαλεῖο, γιά νά δεθεῖ τό ζευγάρι περισσότερο. Ὁ Θεός ἐπιτρέπει τήν τεκνοποιία μέ ἓνα καί μοναδικό σκοπό: οἱ νέοι γονεῖς, πού παραλαμβάνουν τό παιδί τους ἀπό τή δημιουργική ἐνέργεια τοῦ Μεγάλου Πατέρα, νά τό

προετοιμάσουν έτσι ώστε τό ίδιο από μόνο του νά αναζητάει πάντοτε τήν ἀγκαλιά αὐτοῦ τοῦ Ἀληθινοῦ Πατέρα, γιά νά ἀγιάζεται καί νά ζήσει ἀληθινά. Ἄν τό παιδί λοξοδρομήσει ἀπό μόνο του σ' αὐτή τήν ἀναζήτηση, εἶναι δική του εὐθύνη, ἄν ὅμως οἱ γονεῖς δέν τοῦ διδάξουν τόν ἀληθινό λόγο γιά τόν ὁποῖο τό ἔφεραν στόν κόσμο, τότε εἶναι δική τους ἡ εὐθύνη. Οἱ γονεῖς πού ἀφήνουν ἐσκεμμένα τά παιδιά τους μακριά ἀπό τό Θεό στήν πραγματικότητα εἶναι ἄτεκνοι, διότι, ἄν καί ἀπό τό γενετικό τους ὕλικό προῆλθαν καινούργιες ὑπάρξεις, αὐτές, ἐφόσον παραμένουν χωρίς Θεό, εἶναι στήν πραγματικότητα νεκρές. Εἶναι ἀπλά βιολογικά περιστατικά, χωρίς ἀληθινή ζωή, ἀφοῦ ἡ ὄντως ζωή εἶναι μόνο ὁ Θεός καί ἡ ἀδιάσπαστη σχέση μαζί Του. Χωρίς Θεό ἐρχόμαστε στόν κόσμο μόνο γιά νά πεθάνουμε. Μόνο κοντά στό Χριστό ὑπάρχει ἀληθινή ζωή καί περίσσευμα ζωῆς.

Ἡ ἀτεκνία, λοιπόν, εἶναι ἓνα μεγάλο θέμα, πού χρειάζεται προσοχή στή μελέτη του, διότι ἄτεκνα δέν εἶναι μόνο τά ζευγάρια πού δέν ἔχουν παιδιά, ἀλλά καί τά ζευγάρια πού ἀπομάκρυναν τά παιδιά τους ἀπό τό Θεό καί τά ἐγκλώβισαν στόν ἐγωισμό καί στίς ἐπιθυμίες τους. Ἄτεκνοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ γονεῖς πού γέννησαν

παιδιά μέ τό σῶμα τους, ἀλλά δέν γέννησαν παιδιά μέ τήν ψυχή τους. Ἐβγαλαν παιδιά στόν κόσμο, ἀλλά ὄχι γιά νά ζήσουν, μόνο γιά νά γευθοῦν τό θάνατο τῆς ἀπομόνωσης ἀπό τό Θεό. Ἄτεκνα παραμένουν τά ζευγάρια πού τά παιδιά πού βγήκαν μέσα ἀπό τή σάρκα τους παρέμειναν σκέτες σάρκες. Σάρκες πού ἔχουν ἡμερομηνία λήξεως. Σάρκες σάν ὅλες τίς ἄλλες σάρκες πού κυκλοφοροῦν στόν πλανήτη. Σάρκες πού θά γίνουν σκωληκόβρωτες, ὅταν ἔλθει ἐκείνη ἡ ἀναπόφευκτη στιγμή τῆς τελευταίας τους πνοῆς. Οἱ γονεῖς πού δέν διαπαιδαγοῦν τά παιδιά τους, πού δέν τούς διδάσκουν τά μυστικά καί τούς πόθους τῆς αἰώνιας ψυχῆς τους, δέν μεγαλώνουν παιδιά, μόνον ἐκτρέφουν πλάσματα πρὸς κατανάλωση καί ἐκμετάλλευση.

Αὐτό πού κάνει ἕναν ἄνθρωπο γονιό δέν εἶναι τό γενετικό του ὕλικό καί ἡ ἀναπαραγωγική του δυνατότητα, ἀλλά ἡ ἀγάπη πού κουβαλάει μέσα του γιά τόν μεγάλο κοινό Πατέρα ὄλων μας, τό Θεό. Αὐτή ἡ θεϊκή ἀγάπη καθιστᾷ γονεῖς ὅλους τούς ἀνθρώπους. Αὐτό τό ζοῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅπου γονεῖς δέν εἶναι μόνον οἱ βιολογικοί γεννήτορες, ἀλλά γονεῖς εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τό Χριστό καί διδάσκουν τούς τρόπους καί τούς δρόμους αὐτῆς τῆς ἀγάπης καί στούς

ἄλλους. Ὅποιος ὁδηγεῖ ἕναν ἄνθρωπο στό Χριστό γίνεται γονιός του, διότι τόν ὁδηγεῖ στήν ἀληθινή καί αἰώνια, ἀτελείωτη ζωή. Γονιός μέσα στήν Ἐκκλησία μπορεί νά εἶναι καί ἕνας ἄγαμος, καί ἕνας μοναχός, ἀκόμη καί ἕνα μικρό παιδί. Μέσα στήν Ἐκκλησία καί ἕνα ζευγάρι πού δέν ἀξιώθηκε νά ἀποκτήσει βιολογικά παιδιά μπορεί νά χαρεῖ τή χαρά τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καθοδηγώντας ἀνθρώπους στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἐκ τούτου καί ὅσοι ἔφεραν στόν κόσμο κάποιο παιδί ἄς γνωρίζουν ὅτι αὐτό δέν τούς καθιστᾷ αὐτομάτως γονεῖς, διότι μέ ἕναν τοκετό δέν γίνεται κάποιος γονιός. Γονιός γίνεται ὅποιος περιβάλλει τό παιδί του μέ τήν ἀπέραντη ἀγάπη. Αὐτή τήν ἀγάπη πού δέν θά ἔχει ὡς σκοπό νά τό κρατήσῃ ἐγκλωβισμένο σέ γήινες ἀγκαλιές καί πρόσκαιρα δεδομένα, ἀλλά πού τό παραδίδει ἀκέραιο στή μεγάλη ἀγκαλιά τοῦ κοινοῦ Πλάστη τῶν πάντων.

Αὐτό μᾶς διδάσκει τό εὐλογημένο ζευγάρι τοῦ Ζαχαρία καί τῆς Ἐλισάβετ. Δέν κατέστησαν γονεῖς ἀπό τόν τοκετό τοῦ μονάκριβου Ἰωάννη τους, ἀλλά ἀπό τό γεγονός πώς συνειδητοποίησαν τήν ὑψηλή ἀποστολή του καί τόν κατέστησαν, πρῖν ἀκόμη τόν γνωρίσουν, ἐργαλεῖο τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἐπιθυμοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς νά γίνουμε

ἀληθινοί γονεῖς, ἅς φροντίζουμε νά καθιστοῦμε τά κατά
σάρκα παιδιά μας καί τούς ἀνθρώπους πού βρίσκονται
κοντά μας ἐργαλεῖα τῆς ἀφατῆς μεγαλοσύνης τοῦ
Κυρίου, στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.